

Najavljen nam je jedan dio reforme zdravstva – bolovanje će propisivati obiteljski liječnici. Neće više specijalisti, koji su očito „nedovoljno“ stručni ili odgovorni, u svom nalazu, pored ostalog, predložiti bolovanje koje će obezivati liječnike obiteljske medicine. Tako specijalisti mogu postaviti dijagnozu ali terapiju tek mogu sugerirati. Odista tragično.

Zdravstvo je u ovoj formi neodrživo. Točno je da smo u prosjeku zemlja čiji građani koriste više dana bolovanja od prosjeka. Točno je i to da su neki građani zloupotrebljavali institut bolovanja. Jednako je tako, međutim, točno da su neki liječnici obiteljske medicine lakše odobravali bolovanje svojim pacijentima. Nadalje, neki liječnici su i do sada odobravali bolovanja kada je to bilo potrebno, a neki su bili „široke ruke“. Promjene umjesto dosadašnjih manusa donose nam bonuse za liječnike koji će restriktivnije odobravati bolovanje. Tako će oni „široke ruke“ biti nagrađeni jer će moći smanjiti vrijeme bolovanja naprosto samo zato što će „odgovornije“ odobravati bolovanja. Jasno, promjene ne vode brigu o građaninu zbog kojeg i postoji javni zdravstveni sustav.

Reforma koja ima za cilj golu kontrakciju, dakle, restriktivniji pristup pokazuje, po meni dokazuje, da se promjene svode na pojavne oblike, a ne na suštinu – „peglanje“ postojećeg stanja. Marketing koji u svojoj srži polazi od identificiranja i anticipiranja potreba potrošača u zdravstvu, prevedno, znači da je cilj javnog zdravstva poboljšati zdravstveni status građana. Koliko pacijenti čekaju čak i onda kada se radi o urgentnim slučajevima pokazuju liste za čekanje. Tako npr. oboljeli od raka moraju čekati da bi došli na red za zračenje ili neku drugu terapiju, što, u njihovom slučaju, bitno smanjuje vjerojatnost ozdravljenja. Tako imamo zdravstvo koje ne zadovoljava, s jedne strane, i, s druge strane, ono je skupo i proračunski kapaciteti ga neće moći, u dogledno vrijeme, financijski pokrivati.

Drješanje je u reformi, restrukturiranju, reinženjeringu, redefiniranju, itd.

Kao što je Einstein rekao: način razmišljanja koji nas je doveo u stanje u kojem jesmo, taj isti način razmišljanja neće nas izvesti iz stanja u kojem jesmo. Dakle, potreban je drugi i drugačiji pristup. Tu nikakvo oratorstvo, ma koliko uvjerljivo bilo, ne pomaže. Restrukturiranje je pojam koji se često spominje, pri čemu mnogi koji ga koriste zapravo ne razumju o čemu je riječ. Nije to puko „peglanje“ s ciljem poboljšanja. To je uspostava novog sustava koji je nadmoćan

postojećem. Da bi restrukturiranje bilo učinkovito potrebna je dijagnoza stanja i, potom, vizija. Ništa od navedenog nemamo; ništa od toga nije javno izrečeno.

Nažalost nije samo zdravstveni sustav u neodrživom stanju. Poljoprivreda i, s njom povezana, prehrambena industrija također imaju grdnih problema. I njima je podtrebno restrukturiranje. Neke tvrtke su dosegle konkurentne pozicije, ali je djelatnost općenito u velikoj krizi. Jedinstveno tržište pokazat će probleme u pravom svijetlu. Restrukturiranje mirovinskog sustava tek predstoji. Restrukturiranje države, te lokalne uprave i samouprave nikako da započne. Nabranja bi mogla ići u nedogled.

Sustavi koji su u gubicima ili na samoj granici pozitivnog poslovanja restrukturiranje moraju obaviti da bi preživjeli. Sustavi koji krpaju „kraj s krajem“ to također moraju učiniti jer je dovoljan samo mali šok da se nađu u bezizlaznoj situaciji. I konačno, oni najbolji stalno rade na restrukturiranju jer znaju da upravo restrukturiranju mogu zahvaliti svoj ugled. Pričamo kako čovjek mora učiti cijeli život. On uči cijeli život upravo zato jer su sustavi u kojima djeluju također „osuđeni“ da uče što pokazuju mjenjanjem svoje strukture i svojih strategija.

Priče koje slušamo gotovo svaki dan, kao i vaša pitanja, rezultirat će organiziranjem radionice na kojoj će se razmatrati pitanja u svezi s restrukturiranjem. Doviđenja.